

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

WWW.BOSNAWI.BA

S V E T A P O S V E T A

Bismi'ulláh

Da bi se razumjelo da se i zašto se čak i jedna web stranica može nekom posvetiti, možda je prvo potrebno - tom elektronskom univerzumu - povjeriti svoja najintimnija sjećanja. Iz kojih će onda svaki posjetitelj njegova neba pa i ove web stranice usred njega, moći razumjeti kako se to, što je naintimnije i najvlastitije, objektiviralo onda u narav, intelekt, osobnost, sudbinu, stil . . . Pisca; kako se upisivalo u nj ko u bijelu površinu (papira, zaslona, platna, ploče . . .); kako je, na toj potki, njegov duh, milošću Božanskog, sve to preobratio u literaturu, ili filozofiju, ili u art-instalaciju, ili u riječ koja "kazuje, a ne pokazuje"; ukratko, kako to svilena buba njegovoga bića tka, iz njega sama, umirući, nevidljivo, usred svoga tkanja.

Možda je dostatno, i bez ikakve artikulirane posvete, a da svrha ipak bude ispunjena, podijeliti s gostima ovog weba samo čist, literarno-filozofsko-vizualni, ishod. Možda samo treba čekati posjetu onih spremnih na diobu! Pa ipak:

Moj mali brat, r. Jakub Salihbegović, urezo je u me, ko u grafičku ploču, najčistija, najnevinija, najsvetija i najbolnija osjećanja, s koje se decenijama otiskuju misli, riječi i slike, postajući mojim filozofsko-književno-art-vizualnim likom, prepuštenim, evo i ovim webom, dobroj ili zloj volji njegovih posjetitelja. Traži li moje najdublje i najbolnije sjećanje oprez radi ovih posljednjih?

. . . ne! Na dušu njima samima njihova zla pomisao. Dakle: moj braco, dvije godine mlađi od mene, bio je, djetetom, najanđeoskije lice koje sam ikada vidjela. Uspavljivala sam ga milujući mehku resicu njegovoga uha, kontemplirajući nad roskastom puti njegova mjesečeva lica i velikim plavim loknama koje su kružile oko te planete nježnosti . . . Ili bih uživala gledajući, kad bi ga san uhvatio u po igre na podu, kako naša prelijepa mama Nađija dobiva napokon priliku da svom mjezimcu podreže zlatne kovrdže . . . Sve to prije no što bi izronio iz sna, s osmijehom s kojim je i kasnije, ko odrastao čovjek, razoružavao sve oko sebe . . .

Sve dojednom . . . Ali prije toga moram reći. Razoružanim osjećao se pred dobrotom gospodina Jakuba Salihbegovića svako ko bi imao sreću sresti se, ili poslovati, ili drugovati s tim muževnim, crnokosim, vitkim čovjekom, nekim čudom - Božjom rukom vođene - metamorfoze, izraslog iz onog plavog anđela.

Svako bi, rekoh, bio razoružan pred melekskom dobrotom mog mlađeg brata Jakuba, osim onih - s brda, '92-e. Suborci, riskirajući vlastite živote, sunovratnom vožnjom pod kišom metaka, vratit će ga iz Otesa u Koševo bolnicu u kojoj se i rodio 1946. U studenom! (Kako da ne zazebem?!). I u kojoj će bolnici provesti najveći ostatak svog šehidskog života, razapinjan između stravičnih bolova, rasapa svoga nekad prelijepoga tijela, hitnih operacija, nešto kasnije redovitih dijaliza . . . , i svoje plemenitaške dobrote (plemenitije od njegova plemićkog prezimena), koju je i dalje nesebično dijelio svud oko sebe. Sijuć, usred ratnih pošasti koje su i njega i našu širu familiju opustjele,

samo blagost, i utjehu.

U stankama, iz obiteljskog Čobanijskog doma, gledat će moj brat, prvoborac '92-e, kako isti oni generičari i genetičari, omamljeni teorijama etnosa i rasa, koji su pokosili s Trebevića njegove noge, kose mlado sarajevsko i svebosansko žito. Kako čeljustima mržnje kidaju plave svile s tek uzraslih klipova, iz kojih (časni, hrabri, tužni dr. Zdravko Trolić to najbolje zna!) nikada neće izrasti (nekom čudnom metamorfozom božanskog stvaranja cijelog ljudskog roda samo iz jednog para, spojenog ljubavlju) plavo/smeđe/crni kršni b-h-s Bosanski momci . . .

Samo su, dakle, gene/r/t/ičari mržnje i rata propustili šansu da ih razoruža glasovita Kubetova dobrota, čija je uvijek blaga i mudra riječ iscjeljivala čak i one koje su ratna zaduženja dovodila na njegov prag da mu budu socijalno-psihološkom podrškom....

Jedino ništa više nije moglo držat uspravljenim njegove vitke noge. Njegovi Kenan i Emir, neposredno predratno i ratno rođeni, neće nikada više vidjeti oca uspravljena, osim na slici, na kojoj nosi prvorodenog, o čemu sanja svako bosansko dijete čije je očeve također pomeo ratni vihar. Mlađi nije nikad, ni na tren, doživio sreću starijega brata, da ga njegov babo, tako svečano i zaštitnički, pronosa kroz život ...

. . . kojeg će moj brat napustit (povjeravajuć mi katkad, samo meni, svoje najskrivenije molbe Bogu da ubrza kraj) nakon jedanaest godina umiranja na rate. I eto neizlječive boli u srcu i sjećanju njegove sestre, koju nikada nije izdao. Ni onda kada su ona i njen mali Amir već bili izopćeni iz onog što se zvalo općim imenima: društvo, država, . . . dječja radost, kolege, prijatelji, pa čak i familija, još od polovine 1979, zahvaljujući haranjima ratnih prethodnica (i ljudskim slabostima), o kojima Bosanska historija tek treba govoriti. Ako se uopće ikada odluči, ne! ako se odvaži! progovoriti Istinom. Od 1992. njihova će izopćenost i ljudska izdaja postat svebosanskim sudbinskim kodom, po volji bezlične, al svemoćne Međunarodne zajednice..., no eto čitateljima ovog weba poeme o Srebrenici, zvijezdi koja pade.

Posvećujem zato ovaj sukus mog života i rada udomljenog u ovaj prelijepi web mom milom bratu Jakubu, čiji šehidski mezar na Kovačima obilazim sa suzama neprebolnog gubitka, al' i sa molitvama nepresušne nade za njegovu onostranu, i za ovostranu sreću njegove djece.

Posvećujem ovu web stranicu i onim njegovim suborcima koji su riskirali vlastite živote u nadi da će spasiti njegov.

Posvećujem je i svim drugim šehidima rata u Bosni 1992-1996: onim još nepronađenim, nesakupljenim u svoje "jedno", nepoloženim u vlastiti grob; onim "sretno" sahranjenim po brojnim bosanskim šehitulucima; onima sa dna Drine kod Perućca; onima iz pitome Krajine i mirisne Hercegovine . . . , ali i onima koji još uvijek vode svoje PTS bitke . . . , glede svih kojih je, uključujuć i sebe sama, moj braco, još onomade, iz paraplegičarskih kolica, tako proročki govorio:

da će doći vrijeme "kada ćemo se morat izvinjavat što smo se borili", kada će žrtva biti prisiljena tražiti oprost što je učinjena žrtvom. Ali, avaj! čak i onima i od onih, radi čije slobode i sreće se tako nesebično žrtvovala.

Znam da ovi gluhi i nijemi ne posjećuju moju stranicu, ko što ne čitaju ni moje knjige, o čijem postojanju, štaviše, nemaju pojma. Ali se nadam da će djeca suboraca moga brace Jakuba, da će bosanska siročad, da će mladost Bosne, katkad nabasati na nju. I da će biti sretni što su svi spomenuti u Posveti dobili ovaj elektronski spomenik današnje slobode – njima u hvalu, i u njihovu slavu!

Alllâhu hvala i slava, prije i ponad svega!

U Sarajevu, 21. svibnja/maja, 2012.